

Sygn. akt: I C 361/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Bożena Buraczewska
Protokolant:	sekr. sądowy Renata Szymborska

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2017 r. w Augustowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **W. P.**

przeciwko (...) S.A. w W.

o zadośćuczynienie

I.

Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda W. P. kwotę 1.750,00 zł (jeden tysiąc siedemset pięćdziesiąt złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15.03.2017 r. do dnia zapłaty.

II.

W pozostałym zakresie powództwo oddala.

III.

Nakazuje pobrać od powoda W. P. i od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Augustowie) kwoty po 120,95 zł (sto dwadzieścia złotych 95/100) tytułem brakującej zaliczki na koszty opinii biegłego.

IV.

Pozostałe koszty procesu znosi wzajemnie między stronami.

Sygn. akt I C 361/15

UZASADNIENIE

Powód W. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 3.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10.06.2014r. do dnia zapłaty. Nadto domagał się zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, iż w dniu 28.02.2014r. podczas poruszania się samochodem osobowym marki V. o nr rej. (...) uległ wypadkowi, w wyniku którego doznał szkód na osobie. Na skutek wypadku doznał urazu głowy, bólów okolicy nosowej oraz okolicy klatki piersiowej. Od wypadku pokrzywdzony doznał wielu cierpień fizycznych oraz psychicznych i przez okres około 2

miesiące odczuwał dolegliwości bólowe związane z wypadkiem. Mimo to pozwany odmówił powodowi przyznania jakiegokolwiek zadośćuczynienia.

Pozwany (...) S.A. w W. wniósł
o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł, iż brak jest podstaw do przyznania powodowi zadośćuczynienia, albowiem w toku likwidacji szkody ustalił, że charakter uszkodzeń pojazdu, którym jechał powód nie wskazuje, aby w wypadku powód doznał jakichkolwiek obrażeń ciała, czy też rozstroju zdrowia. Dokumentacja medyczna również nie potwierdza żadnych zmian urazowych doznanych w wypadku. Z ostrożności procesowej podniósł, iż żądana przez powoda kwota z tytułu zadośćuczynienia jest wygórowana.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Bezspornym jest, iż w dniu 28.02.2014r. doszło do zdarzenia drogowego z udziałem powoda, którego sprawcą był A. D., posiadający ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...) S.A. w W.. W dniu 16.06.2014r. pozwany odmówił przyznania powodowi zadośćuczynienia w związku z zaistniałym zdarzeniem (dowód – akta szkody (...)).

Z wyjaśnień powoda W. P. wynikało, że bezpośrednio po wypadku zgłosił się do Izby Przyjęć SP ZOZ w A.. Obecnie odczuwa jeszcze bóle kręgosłupa, a przez okres 2 tygodni brał silne leki przeciwbólowe, a w trzecim tygodniu po zdarzeniu – słabsze.

Przesłuchany na powyższe okoliczności świadek A. P. (dowód: zeznania k. 77v) zeznał, że powód skarżył się na silne bóle i zawroty głowy, skarżył się również na ból kręgosłupa. Przez dwa tygodnie bóle te były nasilone i wziął wolne w pracy, ponieważ prowadził własną działalność gospodarczą.

Z kolei świadek A. D. (dowód: zeznania k. 66v) nie miał wiedzy na okoliczność stanu zdrowia powoda w związku z zaistniałą kolizją, której był sprawcą.

Sąd dał wiarę zeznaniom powyższych świadków, których zeznania korespondują ze sobą i pozostałym zebranym w sprawie materiałem dowodowym.

Poza sporem pozostaje, iż powód po zdarzeniu zgłosił się do Izby Przyjęć SP ZOZ w A., gdzie przeprowadzono badanie powoda w postaci RTG kręgosłupa odcinka szyjnego C, RTG kręgosłupa – inne oraz RTG klatki piersiowej oraz poddano go badaniu neurologicznemu (dowód: karta choroby – koperta k. 81).

Z pisemnej opinii biegłego lekarza z zakresu techniki pojazdów samochodowych i maszyn, kalkulacji napraw pojazdów i maszyn oraz rekonstrukcji wypadków drogowych, K. K. dopuszczonej na okoliczność ustalenia przebiegu zdarzenia z dnia 28.02.2014r. z udziałem powoda W. P., który poruszał się pojazdem marki V. o nr rej. (...) i ustalenia, czy doznane przez powoda obrażenia ciała mają związek ze zdarzeniem wynika, iż w dniu 28.02.2014r. około godz. 06:40 przy niesprzyjających warunkach atmosferycznych na nierównorzędnym skrzyżowaniu ul. (...) o nawierzchni oblodzonej, samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) kierowany przez powoda W. P. jadący ulicą główną – ul. (...), posiadającą pierwszeństwo przejazdu, otarł się przednią lewą częścią i bokiem lewym o przednią prawą część samochodu osobowego marki S. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez A. D. wyjeżdżającego od strony lewej z ulicy podporządkowanej – ul. (...). Kierujący pojazdem marki S. zatrzymał się w miejscu kolizji, zaś kierujący samochodem marki V. zatrzymał się po przejechaniu jeszcze 12-15m. Kolizja miała przebieg zderzenia skośnego obu pojazdów o charakterze otarciowym. Zdaniem biegłego deklarowane przez powoda obrażenia, który zgłosił się do lekarza z dolegliwościami bólowymi okolic mostka, odcinka piersiowego kręgosłupa oraz zawrotami głowy nie mają związku z rozpatrywanym zdarzeniem. Badający powoda lekarz stwierdził u niego powierzchowny uraz wielomiejscowy, ruchomość szyi nieznacznie ograniczoną, lecz niebolesną, uciskową bolesność miernego stopnia odcinka piersiowego kręgosłupa i okolic mostka. Przedłożona dokumentacja oraz powód nie potwierdzają urazu okolicy nosowej (dowód: opinia k. 89-114).

W odpowiedzi na zarzuty pełnomocnika powoda, biegły K. J. K. w opiniach uzupełniających (dowód k. 148-149, 229-234) podtrzymał swoje stanowisko i zawarte wnioski.

W związku z kwestionowaniem powyższych opinii przez pełnomocnika powoda, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej Z. A. (1) na okoliczność jakich obrażeń doznał powód W. P. na skutek zdarzenia z dnia 28.02.2014r. i czy mogły one powstać w wyniku tego zdarzenia u powoda, który poruszał się samochodem osobowym marki V. nr rej. (...). Z opinii biegłego Z. A. (1) wynika, iż w wyniku zdarzenia z dnia 28.02.2014r. powód W. P. doznał powierzchownych urazów (stłuczeń) powłok ciała okolicy klatki piersiowej (bez zewnętrznych objawów), które mogły spowodować co najwyżej kilkudniowe dolegliwości bólowe bez pozostawienia trwałych następstw (uszczerbku). Natomiast aktualne skargi powoda nie mają związku z przebyłym wypadkiem (dowód: opinia k. 182-183).

Odnosząc się do zarzutów zgłoszonych przez pełnomocnika pozwanego, biegły sądowy Z. A. podtrzymał złożoną wcześniej opinię i wyjaśnił, iż co do mechanizmu powstania uszkodzeń można jedynie dodać, że powstały one od urazów tępych (prawdopodobnie uderzenia się o jakieś elementy samochodu np. pas bezpieczeństwa). Ustalenie sił, jakie działały na powoda nie leży w kompetencji biegłego lekarza. Nie można jednak zdaniem biegłego wykluczyć, że uszkodzenia jakich doznał powód, mogły powstać w wyniku zdarzenia z dnia 28.02.2014r. (dowód: opinia k. 203-204).

Sąd podzielił opinie biegłego Z. A., który jest biegłym z zakresu medycyny sądowej i posiada wiedzę fachową w tym zakresie, iż obrażenia ciała w postaci powierzchownych urazów powłok okolicy klatki piersiowej mogły powstać w wyniku zdarzenia z dnia 28.02.2014r. i nie spowodowały one trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda. Koresponduje ona również z dokumentacją medyczną zawartą w aktach sprawy, z której wynika, że u powoda rozpoznano powierzchowny uraz wielomiejscowy i brak jest podstaw aby ją kwestionować. Z powyższych względów nie podzielił wniosków biegłego K. J. K. w tym zakresie.

W myśl art. 444 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Z kolei art. 445 § 1 kc stanowi, że w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Ustalenie krzywdy ma podstawowe znaczenie dla określenia odpowiedniej sumy, która miałaby stanowić jej pieniężną kompensatę. W żadnym razie ustalony stopień utraty zdrowia nie jest równoznaczny z rozmiarem krzywdy i wielkością należnego zadośćuczynienia (por. wyrok SN z dnia 5 października 2005 r., I PK 47/05, Mon. Pr. Pr. 2006, nr 4, s. 208). Przy oznaczeniu zakresu wyrządzonej krzywdy za konieczne uważa się uwzględnienie: rodzaju naruszonego dobra, zakresu (natężenie i czas trwania) naruszenia, trwałości skutków naruszenia i stopnia ich uciążliwości, a także stopnia winy sprawcy i jego zachowania po dokonaniu naruszenia (por. wyrok SN z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok SN z dnia 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03, LEX nr 327923; wyrok SN z dnia 19 sierpnia 1980 r., IV CR 283/80, OSN 1981, nr 5, poz. 81; wyrok SN z dnia 9 stycznia 1978 r., IV CR 510/77, OSN 1978, nr 11, poz. 210). Z uwagi na niemajątkowy charakter krzywdy nie jest możliwe jej określenie w pieniądzu, jednak z reguły wysokość zadośćuczynienia powinna odpowiadać wielkości ustalonej krzywdy, ponieważ w przybliżeniu świadczenie stanowić ma ekwiwalent utraconych dóbr (por. A. Cisek, W. Dubis (w:) E. Gniewek, P. Machnikowski, Komentarz, 2013, art. 445, nb 3) – Komentarz do art. 445 kc pod red. A. O.).

Ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, m.in. jak wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania.

Zdaniem Sądu żądana przez powoda – który nie doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu - kwota 3.500 zł jest wygórowana, a stopniu jego skrzywdzenia odpowiadać będzie kwota 1.750 zł. Dlatego w pozostałym zakresie powództwo jako niezasadne Sąd oddalił. Należną powodowi kwotę Sąd zasądził z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15.03.2017r. Jak to bowiem wyjaśnił Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 30 października 2003 r. w sprawie IV CK 130/02 w razie ustalenia wysokości zadośćuczynienia według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy uzasadnione jest przyznanie odsetek dopiero od chwili wyrokowania.

O kosztach, przyjmując że strony w jednakowym stopniu przegrały sprawę, Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 100 kpc i art. 108 kpc.

Sygn. akt I.Ca 148/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2017r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Cezary Olszewski (spr)

Sędziowie SO : Antoni Czeszkiewicz , E. C.

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2017 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa W. P.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji powoda W. P. i pozwanego (...) S.A. w W. od wyroku Sądu Rejonowego w Augustowie z dnia 15 marca 2017r. sygn. akt I C 361/15

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób że :

1.Powództwo oddala.

2.Zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 6680.79 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje w tym kwotę 1350 tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

3.Nakazuje pobrać od powoda na rzecz skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego w Augustowie kwotę 241,90 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

II. Oddala apelację powoda.

SSO Antoni Czeszkiewicz SSO Cezary Olszewski SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz

Sygn. akt: I. Ca. 148/17

UZASADNIENIE

Powód W. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 3.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dnia 28 lutego 2014 r. podczas jazdy samochodem osobowym marki V. o nr rej. (...) uległ wypadkowi, w wyniku którego doznał szkody. Na skutek wypadku doznał on urazu głowy, bólów okolicy nosowej oraz okolicy klatki piersiowej. Od wypadku doznał on wielu cierpień fizycznych oraz psychicznych i przez okres około 2 miesięcy odczuwał dolegliwości bólowe związane z wypadkiem. Mimo to pozwany odmówił powodowi przyznania jakiegokolwiek zadośćuczynienia.

Pozwany (...) S.A. w W. wniósł

o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł, iż brak jest podstaw do przyznania powodowi zadośćuczynienia, albowiem w toku likwidacji szkody ustalił, że charakter uszkodzeń pojazdu, którym jechał powód nie wskazuje, aby w wypadku doznał on jakichkolwiek obrażeń ciała, czy też rozstroju zdrowia. Dokumentacja medyczna również nie potwierdza żadnych zmian urazowych doznanych w wypadku. Z ostrożności procesowej podniósł, iż żądana przez powoda kwota z tytułu zadośćuczynienia jest wygórowana.

Wyrokiem z dnia 15 marca 2017 r. Sąd Rejonowy w Augustowie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.750 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2017 r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie oddalił powództwo. Jednocześnie Sąd ten nakazał pobrać od powoda i pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Augustowie) kwoty po 120,95 zł tytułem brakującej zaliczki na koszty opinii biegłego, pozostałe zaś koszty procesu zniósł wzajemnie między stronami.

Powyższy wyrok oparto na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Dnia 28 lutego 2014 r. doszło do zdarzenia drogowego z udziałem powoda, którego sprawcą był A. D., posiadający ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...) S.A. w W.. Dnia 16 czerwca 2014 r. pozwany odmówił przyznania powodowi zadośćuczynienia w związku z zaistniałym zdarzeniem.

Bezpośrednio po wypadku powód zgłosił się do Izby Przyjęć SP ZOZ w A.. Od dnia zdarzenia skarżył się on na silne bóle i zawroty głowy, jak też na ból kręgosłupa. Przez dwa tygodnie bóle te były nasilone i w tym czasie przebywał on na urlopie. Przez okres 2 tygodni brał on silne leki przeciwbólowe, a w trzecim tygodniu po zdarzeniu – słabsze. Obecnie powód odczuwa bóle kręgosłupa.

Na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów samochodowych i maszyn, kalkulacji napraw pojazdów i maszyn oraz rekonstrukcji wypadków drogowych K. K., Sąd Rejonowy ustalił, iż w dniu 28 lutego 2014 r. doszło do otarcia samochodu powoda z pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez A. D.. Dolegliwości bólowe zgłaszane przez powoda dotyczące okolic mostka, odcinka piersiowego kręgosłupa oraz zawroty głowy nie mają jednak związku z rozpatrywanym zdarzeniem. Powód doznał tylko powierzchownego urazu wielomiejscowego, miał nieznacznie ograniczoną ruchomość szyi, lecz niebolesną, uciskową bolesność miernego stopnia odcinka piersiowego kręgosłupa i okolic mostka. Powód nie doznał urazu okolicy nosowej.

Natomiast na podstawie opinii biegłego Z. A. (1) Sąd Rejonowy ustalił, że w wyniku zdarzenia z dnia 28 lutego 2014 r. powód doznał powierzchownych urazów (stłuczeń) powłok ciała okolicy klatki piersiowej (bez zewnętrznych objawów), które mogły spowodować co najwyżej kilkudniowe dolegliwości bólowe bez pozostawienia trwałych następstw (uszczerbku). Natomiast aktualne skargi powoda nie mają związku z przebyłym wypadkiem.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy na podstawie art. 444 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c. i uwzględniając wszystkie okoliczności istotne dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, m. in. jak wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, uznał, że kwota 1.750 zł rekompensuje uszczerbek doznany powoda. W pozostałym zaś zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Mając na względzie, że strony w jednakowym stopniu przegrały sprawę, o kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z treścią art. 100 k.p.c. i art. 108 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany (...) S.A. w W., zarzucając:

1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. polegające na uznaniu, że przyznana w wyroku kwota 1.750 zł tytułem zadośćuczynienia jest odpowiednia i kompensuje w całości doznaną przez powoda krzywdę w sytuacji, gdy jest ona niewspółmiernie wysoka, zważywszy na wagę indywidualnych okoliczności decydujących o rozmiarze doznanej przez powoda krzywdy w rozumieniu art. 445 § 1 k.c.,

2) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny i uchybiający zasadzie prawidłowego wnioskowania poprzez:

a) nie wzięcie pod uwagę wniosku powołanego w sprawie biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów samochodowych i rekonstrukcji wypadków drogowych K. K., który podał w swoich opiniach, że charakter zdarzenia z dnia 28 lutego 2014 r. nosi znamiona lekkiego otarcia się dwóch samochodów osobowych, które nie mogło wywołać u powoda urazów ciała, zatem deklarowane przez powoda obrażenia ciała nie mają związku ze zdarzeniem,

b) oparcie wyroku na opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej Z. A. (1), który stwierdził, że uszkodzenia, jakich doznał powód, mogły powstać w wyniku zdarzenia z dnia 28 lutego 2014 r. w sytuacji, gdy biegły ten nie ustalił sił, jakie działały na powoda, gdyż nie leżało to w jego kompetencjach, a jednocześnie biegły ten stwierdził we wnioskach końcowych opinii, że aktualne skargi powoda nie mają związku z przebyłym wypadkiem.

Wskazując na powyższe, pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych (z uwzględnieniem wyodrębnionych kosztów zastępstwa procesowego) oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, z uwzględnieniem wyodrębnionych kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Augustowie do ponownego jej rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania drugoinstancyjnego.

Powyższe orzeczenie w części pkt I (w zakresie ustalenia odsetek za opóźnienie od dnia 15 marca 2017 r.) i pkt II, zaskarżył również powód W. P., zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. poprzez zasądzenie ustawowych odsetek za opóźnienie od zasądzonej sumy od dnia wyrokowania, a nie od daty żądanej w pozwie, tj. od dnia 10 czerwca 2014 r. W oparciu o powyższe zarzuty, powód wniósł o zmianę wyroku w pkt I i zasądzenie odsetek ustawowych i odsetek za opóźnienie od dnia 10 czerwca 2014 r. oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za II instancję.

W odpowiedzi na apelację powoda, pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód nie złożył odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się zasadna, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w postulowanym zakresie, natomiast apelacja powoda w całości nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela utrwalony w orzecznictwie pogląd, że do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. dochodzi wówczas, gdy sąd uchybi podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadom wynikającym z doświadczenia życiowego i umiejętności właściwego kojarzenia faktów (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16.05.2005 r. w sprawie o sygn. III CK 314/05). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. także uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27.02.2007 r. w sprawie o sygn. I ACa 1053/06, Lex nr 298433).

Kierując się wyżej poczynioną uwagą ogólną stwierdzić należy, że pozwany wykazał skutecznie, iż Sąd Rejonowy uchybił zasadom logicznego rozumowania, czym naruszył art. 233 k.p.c. Zgodzić się należy ze skarżącym, że Sąd Rejonowy dokonał błędnej oceny materiału dowodowego, czego konsekwencją było niewłaściwe zastosowanie przepisów prawa materialnego. Sąd Okręgowy podzielił bowiem zarzuty pozwanego, iż materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie pozwala przyjąć, aby powód podczas kolizji drogowej w dniu 28 lutego 2014 r. doznał obrażeń ciała skutkujących przyznaniem na jego rzecz zadośćuczynienia w świetle art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c.

Z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów samochodowych i rekonstrukcji wypadków drogowych K. K. wynika, że w dniu 28 lutego 2014 r. doszło do zderzenia skośnego dwóch pojazdów o charakterze obtarciowym, deklarowane zaś przez powoda obrażenia ciała nie mają związku ze zdarzeniem. Biegły ten na podstawie analizy dowodów osobowych, obrazu uszkodzeń

samochodu marki V. (...) oraz opracowanej symulacji przebiegu zdarzenia stwierdził, że siła bezwładności, działająca na ciało powoda, w tym również na głowę, podczas kolizji nie była duża i można ją porównać do siły występującej podczas gwałtownego hamowania samochodem osobowym na suchej nawierzchni jezdni asfaltowej o wysokim współczynniku przyczepności. Biegły ten opracował wykres obrazujący dopuszczalne przyspieszenie przenoszone przez głowę w zależności od czasu trwania impulsu, na podstawie którego ustalił, że maksymalne przyspieszenie wypadkowe o wartości 0,86 g działające na ciało powoda, w tym i jego głowę, było tak małe, że nie mogło ono wyrzucić żadnych konsekwencji zdrowotnych na powodzie. Biegły ten jednoznacznie stwierdził, że nie wystąpiły zmiany pourazowe czy też rozstrój zdrowia powoda uczestniczącego w zdarzeniu drogowym. Siły bezwładności działające na jego ciało podczas kolizji nie mogły wyrządzić mu żadnych obrażeń, co znajduje też potwierdzenie w dokumentacji lekarskiej. Biegły wykluczył u powoda uszkodzenia i dolegliwości w sugerowanych okolicach mostka i piersiowego odcinka kręgosłupa. W miejscach tych, mimo że są one częścią pasa bezpieczeństwa, na powoda nie działała siła, która mogłaby wyrządzić mu jakąkolwiek krzywdę. Mechanizm przebiegu kolizji nie potwierdzenia też doznanie przez powoda urazu okolicy nosowej. W konsekwencji, biegły sądowy K. K. stwierdził, że deklarowane przez powoda obrażenia ciała nie mają związku z rozpatrywanym zdarzeniem.

Zdaniem Sądu Okręgowego, biegły sądowy K. K. stawiając tak radykalne wnioski nie przekroczył swoich uprawnień. Wprawdzie nie jest on specjalistą z zakresu medycyny, jednak posiada niezbędną wiedzę w zakresie anatomii, budowy ciała ludzkiego, danych antropometrycznych, mechaniki powstawania urazów ludzkiego ciała na skutek działania sił występujących podczas wypadków drogowych, pozwalającą na opracowywanie opinii z wykorzystaniem dokumentacji lekarskiej. Wiedza ta jest wykorzystywana przez biegłego do analizy kinematyki przebiegu zdarzenia drogowego z udziałem osób. Biegły ten szczegółowo i rzeczowo wyjaśnił, że kwestia deklarowanych następstw zdrowotnych doznanych przez powoda na skutek rozpatrywanego zdarzenia, nie wymaga specjalistycznej wiedzy medycznej.

W ocenie Sądu Okręgowego, opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej Z. A. (1), wbrew ustaleniom Sądu Rejonowego, nie przekonuje, aby powód w wyniku kolizji drogowej z dnia 28 lutego 2014 r. doznał obrażeń ciała. Zauważyć bowiem należy, że biegły ten swoją opinię sporządził wyłącznie na podstawie dokumentacji medycznej powoda oraz zeznań jego i jego brata, bez szczegółowej analizy mechanizmu powstania kolizji. Biegły nie przeprowadzał żadnych własnych badań w celu ustalenia obrażeń ciała powoda, a swoje ustalenia oparł wyłącznie na sugestii powoda. Biegły ten jednoznacznie też stwierdził, że aktualne sugerowane przez powoda dolegliwości nie mają związku z przebytym zdarzeniem.

Zdaniem Sądu Okręgowego, na akceptację zasługują wnioski wyrażone w opinii głównej i uzupełniających biegłego sądowego K. K., w których stanowczo wykluczono możliwość odniesienia przez powoda obrażeń ciała, tj. urazu głowy, bólu w okolicy nosowej oraz okolicy klatki piersiowej, jak też powierzchownych urazów (stłuczeń) powłok ciała przyjętych przez biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej Z. A. (1).

W tych warunkach Sąd Okręgowy uznał, że powód nie wykazał w myśl art. 6 k.c., aby doznał szkody wywołanej działaniem pozwanego, samo zaś zaistnienie kolizji drogowej nie jest przesłanką do przyznania na jego rzecz zadośćuczynienia. Konstatacja ta prowadzi do przyjęcia, że zbędne są rozważania odnośnie zarzutów apelacji powoda sprowadzające się do kwestionowania terminu naliczania odsetek.

Z przedstawionych względów Sąd Okręgowy, w uwzględnieniu apelacji pozwanego, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo oraz stosownie do ostatecznego wyniku sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, rozstrzygnął o kosztach postępowania i kosztach sądowych. Na podstawie zaś art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda.

SSO Antoni Czeszkiewicz SSO Cezary Olszewski SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz